

hun fik sit sidste Barn, anede hun ikke det mindste. Kan du huske den store Opstandelse, der blev blandt Missionsfolkene for et Par Aar siden, fordi min Fætter Professor Hagen havde skrevet om den moderne Videnskab, at den høfligt lyste den ene efter den anden af de gammeltestamentlige Forbandelser ned ad Trapperne?"

Uden at se op fra sit Arbejde svarede Meta efter en Pavse:

"Jeg er ikke bleven bedøvet mere end een Gang. Og den Gang er jeg nærvædet at fortryde nu."

"Hvad skal det sige?"

"Jeg er naturligvis altid bleven hjulpet af min Mand, og han kan ikke lide den Barselbedøvelse. Han synes, at Børnene skal komme til Verden paa naturlig Maade, ellers bliver det bare som en Operation for en Svulst. Man faar ikke selv noget at vide om, hvad der foregaar med En i det største Øjeblik i en Kvindes Liv."

"Hvad har du da gjort?"

"Ingenting. Jeg har bidt Tænderne sammen, saalænge jeg kunde. Men dengang jeg fik Olga, maatte jeg hjælpes. Barnet laa rent forkert."

"Og det er du nu ked af?"

"Nej, det siger jeg ikke, for det frelste maaske baade mit og Barnets Liv. Jeg holder naturligvis ogsaa lige saa meget af Olga som af de andre. Men jeg føler det alligevel lidt som et Savn, at jeg var saa langt borte, da hun kom til Verden. Jeg tror, det betyder meget for en Mor, at hun mærker sit Barn blive født og har hørt dets allerførste lille Kvæk. Min Mand plejer at sige, at ellers følger de dybeste Hjerterødder ikke med."

Det flammede Jytte for Øjnene ved disse Ord. Hun fattede ikke, at Meta trods alt, hvad hun havde gennemgaaet og endnu skulde lide, kunde sidde der saa fattet og føle sig tilfreds. Var der da intet i hende, der gjorde Oprør og rejste Hadet til de vilde Magter, der styrede Verden med en saa raffineret Grusomhed? Tænkte hun heller ikke paa, at disse Børn, som hun bragte til Verden under saa hæslige Pinsler, maaske engang vilde ønske, at de aldrig var bleven født, ja maaske tilsidst vilde